

ποτέ δὲν ἀποστένεις (ὁ ἐργαζόμενος μόνος του δὲν ἀποκάμνει) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 167 *Κόρη μου, κι ἂν ἀπόστασες, πιάσε τὸ χειρομύλι* (ἐπὶ τοῦ καταπονουμένου δι' ἄλλεπαλλήλων ἐργασιῶν καὶ ὑποχρεουμένου ἀντὶ ἀναπαύσεως ν' ἀρχίσῃ βαρυτέραν ἐργασίαν) Πελοπν. (Λακων.) Ἄλλ' δ'λεύ'να κι ἄλλ' ἀπουστέν'να (ἐπὶ μεμψιμοιροῦντος διὰ κόπωσης, ἐνῶ ἄλλος κουράζεται) Θράκ. (Αὐδήμ.) || Γνωμ. Ὅποιους τρέχ' πουλὺ γλήγουρα ἀπουστέν' Μακεδ. Ὁ γέρωσ κι ἂν ἀδρεύεται 'ς τὸ ρίζωμ' ἀποστένεται Κρήτ. Ὁ γέρωσ κι ἂν ἀντρεύεται 'ς τ' ἀνήφορον 'ποστένεται Κάρπ. || Ἄσμ.

Καὶ παίρνει ὁ νῆος τὸ ρίζωμα κι ὁ Χάρως τὴ βλαγιάδα
'πάνω σὲ πλάκα ἔκατσεν ὁ Χάρως 'ποστεμένος

Κρήτ.

Κόβουσιν χῶρες καὶ λαὸν καθὼς ἐν' μαθημένοι,
'ς τὸν πόλεμον σὰν μάχονται, ποτ-τ' ἐν ἐν' 'ποστεμένοι

Κύπρ. — Ποιήμ.

Τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα καὶ τὴν ἀποσταμένος
θέλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,63

Σὲ μὰ καλύβα μέσ' 'ς τὴν λίμνη καθιστῇ
τὴ νύχτα θὰ φωλιάζουμε ἀποσταμένοι

ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 76. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 4851 (ἐκδ. JSchmitt) «κ' οἱ Φράγχοι ἀπεστάθησαν ἐκ τοῦ πολλοῦ τοῦ κόπου». Συνών. ἀγαναχτῶ Α2, ἀποκάμνω Α1, *ἀποστανίσκω, *ἀποσιαιτίζω Π, ἀποστέκω 3, ἀποστεμιάζω, ἀσκομαχιάζω, ἀσκομαχῶ, δειλιάζω, κοπιάζω, κουράζομαι (ἰδ. κουράζω), λιγώνομαι (ἰδ. λιγώνω), μπαϊλδίζω, σκοτιώνομαι (ἰδ. σκοτιώνω), τρομάζω. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ, καταπονῶ, κουράζω Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.: Ἀποστένεις τὸν γάαρν Κάρπ. Ἐπόστασεν τὸν ἄπ-παρὸν αὐτόθι. || Γνωμ. Ἀψέα λαλεῖς τὸν γάαρν, ἀψέα τὸν ἀποστένεις Κάρπ. || Ἄσμ.

Κι ἂν σ' ἀποστάσω λάλημα, τὴ στάνη σου νὰ πάρω
Ἡπ.

Μ' ἐφάσαι, μ' ἀποστάνασι | τὰ κοριτοάκια τοῦ Νυμφιοῦ
Μάν.

Μ' ἔφαε καὶ μ' ἀπόστανε | ἡ σκουληκομερμηγκότρουπα
(μεταφ. τὸ αἰδοῖον γυναικὸς) αὐτόθι. Συνών. κουράζω, λιγώνω. 5) Γηράσκω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόστασα πιά.

ἀποστέξιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέκω.

Ἀπόστεκμαν, ὁ ἰδ.

ἀποστέργος ἐπίθ. Δαρδαν. κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 362 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στεργά.

Ὁ ἐκ τῆς ξηρᾶς πνέων, ἀπόγειος, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου.
Συνών. στεργανός. Πβ. ἀπόγειο 1.

ἀποστερεύω Λεξ. Βάινγ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀποστερεύω Σύμ. 'ποστερεύω Σύμ. 'ποστερεύω Ρόδ. 'ποστερεύω Ρόδ. 'ποστερεύω Ρόδ. 'ποστερεύω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στερεύω. Ὁ τύπ. ἀποστερεύω καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Στερεύω τελείως, παύω νὰ παράγω γάλα, ἐπὶ ζῳῶν Σύμ. Ρόδ.: Ἀποστερέψαν τὰ κασιόκια (οἱ γίδες) Σύμ. Ἐποστείρεψεν ἡ ἀγλαῖα - ἡ κασιόικα Ρόδ. 2) Στερεύω ἐντελῶς, παύω ὅλως νὰ ἐκρέω, ἐπὶ πηγῆς Σύμ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἐποστερέψανε τὰ φειτὰ (πηγάδια) Σύμ. 3) Στερῶ τελείως Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Πβ. ἀποστερεύω.

ἀποστέργωμα τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστεργώνω.

Ἡ ἐντελής στερέωσις.

ἀποστεργώνω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στεργώνω.

Καθιστῶ τι τελείως στερεόν, στερεώνω καλὰ συνήθως ὀρθίως ἐνθ' ἂν.: Θέλω ν' ἀποστεργώσω τὴν ἐλαιά, γὰρ θὰ τὴ σπάσῃ ὁ ἀέρας Μάν. Γιούρνει ἡ κολόννα καὶ νὰ πᾶς νὰ τὴν ἀποστεργώσῃς αὐτόθι.

ἀποστερνάδι τό, Πελοπν. (Πλάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόστερνος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀδι.

Τὸ ὑστερότοκον τέκνον ἐνθ' ἂν.: Ἐχω καὶ τὸ ἀποστερνάδι μου Πελοπν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει, ἀπόσπερμα 2.

ἀπόστερνος ἐπίθ. Πελοπν. (Πλάτ.) ἀποστερνός Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. στερνός.

1) Ὁ τελευταῖος, πάντων Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. 2) Ὑστερότοκος Πελοπν. (Πλάτ.): Τὸ ἀπόστερνο παιδί. Πβ. ἀποβυζαστάρει, ἀπόσπερμα 2, ἀποστερνάδι.

ἀποστέρφω τό, Πελοπν. (Ξηροχώρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποστερφεύω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῶν στέρφων, τῶν περιττῶν βλαστῶν τῆς ἀμπέλου.

ἀποστερῶ ἐνιαχ. Μέσ. ἀόρ. ἀποστερήθηκα σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀποστερῶ.

Στερῶ τινα τελείως: Τὸν ἔπαψε καὶ τοῦ ἀποστέρησε τὸ ψωμί του ἐνιαχ. Μέσ. Ἀποστερήθηκα τὸ φῶς μου (ἐτυφλώθη). Τ' ἀποστερήθηκα ὅλα γὰρ νὰ σπουδάσῃ τὸ παιδί του. Ἄν δὲν πάῃ τὴν νύκτα νὰ πιάσῃ δουλειά, θ' ἀποστερηθῇ τὸ ψωμί του σύνηθ.

ἀποστέφανο τό, Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στεφάνι.

Στέφανος τοῦ γάμου: Ἄσμ.

Παπᾶ, κι ἂν εἶσαι χριστιανὸς κι ἂν εἶσαι δαφτισμένος,
'πόσυρε τ' ἀποστέφανα πρὸς τὴν κουμπαροπούλλα.

ἀποστηθίζω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἀποστηθίζω.

Μανθάνω ἢ λέγω ἀπὸ στήθους, ἀπομνημονεύω ἐπὶ λέξει λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀποστηθίζω ποίημα. Ἀποστηθίζει τὸ μάθημά του. Ὅ,τι διαβάζει τὸ ἀποστηθίζει ἀμέσως κοιν. Οἱ γνώσεις τους εἶναι ἀποστηθισμένες παππαγαλίστικα καὶ ἄχρηστες γὰρ τὴ ζωὴ Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 153. Συνών. ἀπεχτηθίζω, ἀποστοματίζω 2 β, ξεστηθίζω.

ἀποστήθισι ἢ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστηθίζω.

1) Ἀπομνημόνευσις: Ἀποστήθισι δύσκολη - εὐκολή. Μὲ τὴν ἀποστήθισι δὲ θὰ πῇ πῶς τὸ χώνεψες κιόλα τὸ μάθημα. Συνών. ἀποστήθισμα 1. 2) Ἐπιρρηματ., ἀπὸ μνήμης: Λέει τὸ μάθημα ἀποστήθισι. Τὸ ξέρει ἀποστήθισι. Συνών. ἀπαπέξω 2, ἀπέξω 1 γ.

ἀποστήθισμα τό, λόγ. πολλαχ. ἀποστήθισμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποστήθισμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστηθίζω.

1) Ἀποστήθισι, ὁ ἰδ., λόγ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) 2) Τὸ ἐκ μνήμης λεγόμενον Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 84: Ἀποκοίμιζε τὰ παραρριγμένα νησιωτόπουλλα μὲ διάφορα λόγια ὑπνωτικά, ἀναγνώσματα καὶ ἀποστηθίσματα.

